

Capítol 2

L'expiació i l'eucaristia

*Els qui són del Crist han crucificat la carn
amb totes les seves passions i desitjos. Pau*

*El Crist no m'envià a batejar,
ans a predicar l'evengeli. Pau*

*Veritablement us dic,
no tornaré a beuré del fruit de la vinya,
fins que no hagi arribat el regne de Déu . Jesús*

1 L'expiació exemplifica la unitat de l'home amb Déu, en virtut
de la qual l'home refectiona la Veritat, la Vida i l'Amor divins.
3 Jesús de Natzaret ensenyà i demostrà que l'home i el Pare
són un, i per això li devem reverència eterna. La seva missió
6 fou alhora individual i col·lectiva. Acomplí perfectament la seva
tasca vital, no només per a fer-se justícia a si mateix, ans per
misericòrdia envers els mortals, per a ensenyar-los-hi com fer
la seva tasca, no pas fer-la per ells ni estalviar-los-hi cap
9 responsabilitat. Jesús actuà agosaradament contra
l'acreditada evidència dels sentits, contra les doctrines i les
pràctiques del Fariseus, i refutà tots els seus detractors pel
12 seu poder guaridor.

La mediació del Crist reconcilia l'home amb Déu, no pas
Déu amb l'home; puix el Principi diví del Crist és Déu, i com
15 pot Déu reconciliar-se amb Si mateix? El Crist és la Veritat,
que no s'enlaira més amunt de si mateixa. La font no pot rajar
més amunt que la deu d'on brolla. El Crist, la Veritat, no podria
18 conciliar cap naturalesa més noble que la seva, que deriva de

Unitat divina

Reconciliació humana

1 l'Amor etern. La intenció del Crist, fóu, doncs, de reconciliar
l'home amb Déu, no pas Déu amb l'home. L'Amor i la Veritat
3 no fan la guerra a la imatge i a la semblança de Déu. L'home
no pot sobrepujar l'Amor diví, i redimir-se a si mateix. Ni tant
sols el Crist pot reconciliar la Veritat amb l'error, puix són
6 irreconciliables. Jesús ajudà a reconciliar l'home amb Déu,
fornint-li a l'home un sentit més autèntic de l'Amor, el Principi
diví dels ensenyaments de Jesús, i aquest sentit més autèntic
9 de l'Amor redimeix l'home de la llei de la matèria, del pecat, i
de la mort per la llei de l'Esperit, la llei de l'Amor diví.

El Mestre no se'n va pas estar de dir tota la veritat,
12 declarant d'una manera exacta allò que havia de destruir la
malaltia, el pecat i la mort, ni que els seus ensenyaments
generessin desavinences dins les famílies, i portessin a les
15 creences materials, no pas la pau, ans l'espasa.

Cada fiblada de penediment i de patiment, cada estrebada
per a reformar-se, cada pensament i cada acte bo, ens
18 ajudaran a capir l'expiació de Jesús pels pecats i contribuiran
a fer-la més eficaç; però si el pecador, un cop i un altre, prega
i se'n penedeix, peca i li sap greu, no en participa pas gaire de
21 l'expiació, -de la unió amb Déu-, puix li manca el penediment
pràctic, que reforma el cor i fa l'home bo de fer la voluntat de
la saviesa. Els qui no poden demostrar, ni que sigui
24 parcialment, el Principi diví dels ensenyaments i de les obres
del nostre Mestre, no en participen gens de la vida divina. Si
vivim desobeint-Lo, no ens hauríem de sentir segurs, ni que
27 Déu sigui bo.

Jesús exhortà l'acompliment del manament, "No tinguis
altres déus fora de mi," que pot ser interpretat: No et creguis
30 que la Vida sigui mortal; no en vulguis saber res del mal, puix

Penediment efectiu

**Carrera immaculada
de Jesús**

1 hi ha una sola Vida, Déu, el bé. Jesús donà “al César el que
és del Cèsar, i a Déu el què és de Déu.” Finalment no va retre
3 homenatge a cap mena de doctrina ni teoria dels homes, ans
actuà i parlà mogut per l'Esperit, no pels esperits.

Al sacerdot ritualista i al Fariseu hipòcrita, Jesús els hi
6 digué, “els publicans i les prostitutes us passaran a davant al
Regne de Déu.” La història de Jesús instaurà un nou
calendari, que anomenem l'era Cristiana; però no establí cap
9 culte ritualista. Sabia que els homes poden ser batejats,
participar a l'Eucaristia, mantenir els sacerdots, observar el
Sàbat, fer pregàries solemnes, i tanmateix ser sensuals i
12 pecadors.

Jesús portà les nostres malalties; coneixia l'error de la
creença mortal, i és “pels seus masegaments (refusant l'error)
15 que som guarits.” “Menyspreat i repudiat pels homes,” beneïnt
quan el maleïen, ensenyà als mortals el contrari del què són,
dit altrament, la naturalesa de Déu; i quan l'error sentí el poder
18 de la Veritat, el fuet i la creu anaren a trobar el gran Mestre. I
tanmateix no els defugí, sabent com sabia que obeir l'ordre
divina i refiar-se de Déu ens estalvia de tornar enrera i refer
21 altre cop el camí que ens mena del pecat a la santedat.

A la creença material li costa reconèixer allò què implica el
fet espiritual. La veritat és el cor de tota religió. Ens assegura
24 l'entrada al reialme de l'Amor. St. Pau deixà escrit
“Desempalleguem-nos de tots els fardells, i dels pecats que
tant sovint ens afeixuguen, i correm amb paciència la cursa
27 que s'ha posat davant nostre;” o sigui, desempalleguem-nos
del sentit material i del jo material, i cerquem el Principi diví i
la Ciència divina de tot guariment.

Exemple perfecte

Què implica la creu

1 Si la Veritat sobremunta l'error a la teva vida i al teu fer
diari, podràs dir finalment, "he fet una bona contesa ... he
3 guardat la fe," perquè seràs un home més bo. És així que
participem de la unió amb la Veritat i l'Amor. Els Cristians no
treballen i preguen sense aturador, esperant d'assolir, mercès
6 a la bonesa, al patiment i al triomf d'un altre, l'harmonia i la
recompensa que els hi pertoca.

Victòria moral

Si el deixeble avança espiritualment, malda per arribar.
9 S'allunya constantment del sentit material, i gira l'esguard vers
les realitats imperibles de l'Esperit. Si és honest, s'hi agafarà
de tot cor des del començament, i anirà cada dia una mica
12 més enllà seguint la bona direcció, fins que finalment acabi la
seva cursa amb joia.

Si els meus amics van cap a Europa mentre jo faig camí
15 vers Califòrnia, no viatgem plegats. Hem de consultar horaris
diferents, i hem de fer rutes diferents. Les nostres vies han
divergit des d'un bon començament, i no tenim gaires
18 oportunitats d'ajudar-nos. En canvi, si els meus amics fan la
meva ruta, tenim els mateixos indicadors de tren, i els nostres
interessos mutus són idèntics; o, si jo faig el seu itinerari,
21 m'ajuden, i la nostra companyonia es pot allargar.

Viatgers inharmònics

L'home que estima les coses del món, amb la seva
simpatia per la matèria, és a les ordres de l'error, i s'hi sentirà
24 atret. És com un viatger que va cap a l'Oest per a fer un viatge
de plaer. La companyia és seductora i els plaers, excitants.
Havent seguit sis dies el sol, el setè dia es gira cap a l'est,
27 cofoi per poc que pensi que ha agafat la bona direcció. Un
dia, avergonyit de rodar d'aquí cap allà, voldrà manllevar el

Rodar d'aquí cap allà

1 passaport d'algun peregrí savi, pensant que d'aquesta manera trobarà i romandrà a la bona via.

3 Si anem com un pèndol del pecat a l'esperança del perdó, -l'egoïsme i la sensualitat fent-nos recular constantment-, el nostre progrés moral serà lent. Quan es desvetllen a les exigències del Crist, els mortals són colpits pel patiment. I aleshores, com homes que es neguen, malden vigorosament per a salvar-se; i mercès a l'Amor preciós del Crist aquests esforços són coronats de succès.

Regressió moral

9 "Treballa per la teva salvació" és l'exigència de la Vida i de l'Amor, puix amb aquesta finalitat Déu fa en tu la seva obra.
12 "Fes valer els teus talents fins que Jo vingui." Espera la teva recompensa i "no et cansis de fer el bé." Si al teu maldar, t'assetgen trencacolls terribles, i no reps cap recompensa
15 immediata, no et tornis a girar vers l'error ni esdevinguis un gandul a la cursa.

Espera la recompensa

18 Quan el fum de la contesa s'espargeixi, discerniràs el bé que has fet, i rebràs el què et mereixes. L'Amor no s'afanya a deslliurar-nos de la temptació, puix el disegni de l'Amor és que siguem provats i purificats.

21 L'alliberament final de l'error, mercès al qual gaudim de la immortalitat, de la llibertat sense límits i d'un sentit allerat de pecat, no s'assoleix pas fressant un camí de roses ni arrapant
24 la nostra fe sense obres al maldar que un altre hagi fet per nosaltres. El qui es pensa que la ira és justa o que el patiment humà apaivaga la divinitat, no entèn Déu.

Assolim l'alliberament maldant

27 La justícia exigeix la reforma del pecador. La misericòrdia només condona el deute quan la justícia s'hi avé. La revenja és inadmissible. La ira que només s'apaivaga no és destruïda,
30 i hom s'hi lliura encara poc o molt. La saviesa i l'Amor poden

1 exigir molts sacrificis del jo per a salvar-nos del pecat. Un sol
sacrifici, per gran que sigui, no és prou per a pagar el deute
3 del pecat. La reconciliació exigeix una immolació constant de
si mateix de part del pecador. Seria divinament antinatural que
la còlera de Déu s'hagués esbotzat sobre el Seu Fill estimat.
6 Aquesta mena de teoria és feta pels homes. L'expiació és un
problema difícil, teològicament parlant, però la seva
explicació científica és que el patiment és un error del sentit
9 pecaminós, que la Veritat destrueix, i al final el pecat i el
patiment cauran tots dos als peus de l'Amor etern.

Justícia i substitució

12 Segons la tradició rabínica: "Qui, ferm a la fe, segueix una
sola doctrina té l'Esperit Sant." Aquest ensenyament és
reprobat severament a les Escriptures, "La fe sense les obres
és morta." Si la fe només és una creença, és com un pèndol
15 que es gronxa entre el no res i alguna cosa, sense constància.
La fe, enlairada fins esdevenir comprensió espiritual, és
l'evidència assolida de l'Esperit, que blasma tota mena de
18 pecat i estableix les reivindicacions de Déu.

Doctrines i fe

A les llengües Hebrea, Grega, Llatina i Anglesa, el terme *fe*
i els mots que hi van lligats, tenen aquestes dues definicions:
21 *tenir confiança (refiar-se)*, i *ser digne de confiança (ser fidel)*.
Una mena de fe confia la seva felicitat a les mans d'altri. Una
altra mena de fe entèn l'Amor diví i la manera de treballar per
24 "la pròpia salvació amb temor i tremolor." "Senyor, crec;
salva'm de la meva incredulitat!" expressa la impotència d'una
fe orba; mentre que l'ordre imperativa, "Creu, ... i seràs
27 salvat!" exigeix ser digne de confiança, una fidelitat
convençuda, que abraça la comprensió espiritual i ho posa tot
a les mans de Déu.

**Refiar-se del tot i ser digne de
confiança**

30 El verb Hebreu *creure* vol dir també *ser ferm* o *ser constant*.

1 Això es pot dir certament de la Veritat i de l'Amor, quan
s'entenen i es practiquen. Afermar-se en l'error no ens salvarà
3 mai del pecat, de la malaltia ni de la mort.

Conèixer els textos originals, i avenir-se a renunciar a les
creences humanes (instituídes per les jerarquies, i instigades
6 sovint per les passions més baixes dels homes), és fer pas
per a què Ciència Cristiana sigui entesa, i fer de la Bíblia la
guia vital, on s'hi especifiquen les fites i els corrents guardadors
9 de la Veritat.

Al qui li és revelat "el braç del Senyor" creurà el nostre
testimoniatge i s'enlairarà, mercès a la regeneració, vers una
12 vida nova. Això és participar de l'expiació; aquest era
l'enteniment de Jesús a l'hora del patiment i del triomf.
S'acosta el dia que els punts de vista ordinaris de la teologia
15 de l'expiació faran un gran canvi, -un canvi tant radical com el
que hi ha hagut al parer popular pel què fa a la predestinació i
al càstig futur.

18 No considera la teologia erúdita que l'efecte principal de la
crucifixió de Jesús és fer efectiu un perdó fàcil a tots els
pecadors que el demanen i que estan disposats a rebre'l? No
21 considera l'espiritisme que la mort de Jesús va caldre només
per a demostrar, per la reaparició del Jesús material després
de la mort, que els esperits poden tornar a la terra? Si és així,
24 no podem estar d'acord ni amb una doctrina ni amb l'altra.

L'eficàcia de la crucifixió rau en la demostració que forní a
la humanitat de l'afecte i la bonesa pràctiques. La Veritat havia
27 viscut entre els homes, però fins que no van veure que la
Veritat feia el seu Mestre bo de triomfar sobre la tomba, ni els
seus deixebles no pogueren admetre que una cosa així
30 pogués passar. Després de la resurrecció, fins i tot l'incrèdul
Tomàs hagué de reconèixer per força com n'era de completa

**Corrents guardadors
de la Vida**

Canvis radicals

Objectiu de la crucifixió

1 la gran demostració de la Veritat i l'Amor.

3 L'essència espiritual de la sang és el sacrifici. L'eficàcia de
l'ofrena espiritual de Jesús és infinitament més gran que no
pot expressar el nostre sentit de la sang humana. La sang
material de Jesús no fóu més efectiva per a purificar-nos del
6 pecat quan fóu vessada sobre "l'arbre maleït" que quan corria
per les seves venes, mentre feia diàriament la tasca del Pare.
La seva carn veritable i la seva sang veritable eren la seva
9 Vida; i els qui participen d'aquesta Vida divina es mengen
veritablement la seva carn i es beuen la seva sang.

Jesús ensenyà el camí de la Vida per la demostració, per a
12 què poguem capir com aquest Principi diví guareix el malalt,
foragita l'error i triomfa sobre la mort. Jesús presentà l'ideal de
Déu més bé que no l'hauria pogut presentar cap home d'un
15 origen no tant espiritual. Per la seva obediència a Déu,
demostrà més espiritualment que cap altre, el Principi de
l'ésser. D'aquí la força de la seva exhortació, "Si m'estimeu,
18 guardeu els meus manaments."

Ni que demostrés el seu imperi sobre la malatia i el pecat,
el gran Mestre no dispensà els altres de fornir les proves
21 indispensables de la seva pròpia pietat. Jesús treballà per a
fer d'exemple, per a què els homes poguessin demostrar, com
ell, aquest poder, i capir-ne el Principi diví. Una fe implícita en
24 el Mestre i tot l'amor emocional que li poguem prometre, no
ens en faran mai imitadors. Hem d'anar i fer el mateix,
altrament no fem fructificar les grans benediccions que les
27 obres i els patiments del nostre Mestre ens han fet a mans. La
divinitat del Crist és manifestà a la humanitat de Jesús.

Carn i sang veritables

Triomf efectiu

1 Ni que adorem Jesús, i el nostre cor vessi d'agraïment pel
què féu pels mortals -fressant tot sol el seu camí d'amor fins el
3 tron de la glòria, explorant el camí per nosaltres, en una
agonia silent-, Jesús no ens estalvia, tanmateix, cap
experiència individual si seguim fidelment els seus
6 manaments; i tothom ha d'engolir la copa de maldar punyent
en la mesura de la demostració que faci del seu amor, fins
que tots siguem redimits per l'Amor diví.

Experiència individual

9 El Crist era l'Esperit de qui Jesús féu esment a les seves
declaracions: "Jo sóc el camí, la Veritat i la Vida," "Jo i el Pare
som un." Aquest Crist o la divinitat de l'home Jesús, era la
12 seva naturalesa divina, la santedat que l'animava. La Veritat,
la Vida i l'Amor divins li forniren a Jesús autoritat sobre el
pecat, la malaltia i la mort. La seva missió fóu revelar la
15 Ciència de l'ésser celestial, demostrar què és Déu i el què fa
per l'home.

Demostració del Crist

18 Per a fer-li el camí planer a l'alumne, un músic demostra la
bellesa de la música que ensenya, tant per la pràctica com
pels preceptes. L'ensenyament de la Veritat i l'aplicació que
Jesús en féu, implicaren un sacrifici tan gran que ens
21 constreny a admetre que l'Amor n'era el Principi. Aquest fóu
el sentit preciós de la seva carrera immaculada i de la
demostració del seu poder sobre la mort. Demostrà per les
24 seves obres que la Ciència Cristiana destrueix la malaltia, el
pecat i la mort.

La prova per la pràctica

27 El nostre Mestre no ensenyà simplement una teoria, una
doctrina o un credo. Ensenyà i practicà el Principi diví de tot
ésser real. La demostració que féu del Cristianisme no fóu ni
un sistema ni una mena de religió i de culte, ans la Ciència
30 Cristiana que fa efectiva l'harmonia de la Vida i de l'Amor.

1 Jesús envià un missatge a Joan el Baptista, que havia de
demostrar incontestablement que el Crist havia vingut: “Aneu i
3 digueu-li a Joan les coses que heu vist i sentit; els orbs hi
veuen, els coixos caminen, els leprosos són purificats, els
sords hi senten, els morts ressuciten, i l'evangeli és predicat
6 als pobres.” Dit d'una altra manera: Digueu-li a Joan quines
són les demostracions del poder diví, i s'adonarà de seguida
que Déu és el poder darrera la tasca Messiànica.

9 Jesús, estrictament d'acord amb la seva afirmació
científica: “Destruïu aquest temple (cos), i en tres dies, Jo
(l'Esperit) el tornaré a pujar,” demostrà per la seva reparació
12 després de la crucifixió, que la Vida és Déu. És com si
hagués dit: el Jo -la Vida, la substància i la intel·ligència de
l'univers- no és a la matèria i, no pot, doncs, ser destruït.

15 Les paràboles de Jesús ens expliquen que la Vida no es
barreja mai amb el pecat ni amb la mort. Jesús deixà caure la
destral de la Ciència a l'arrel del coneixement material, per a
18 què pogués abatre la falsa doctrina del panteïsm -que Déu, o
la Vida és a la matèria o se'n deriva.

Jesús envià setanta deixables, tots alhora, a fer la tasca
21 del Pare, però només d'onze en quedà una bona reputació
històrica. La tradició n'hi acredita dos o tres cents més que no
han deixat cap nom. “N'hi ha molts de cridats, però pocs
24 d'elegits.” Van caure de la gràcia perquè no capiren mai les
instruccions del Mestre.

Per què els qui professen seguir el Crist, refusen la religió
27 essencial que vingué a establir? Fóu justament contra aquesta
religió pura que els inquisidors de Jesús adreçaren els seus
atacs més virulents. Miraren de posar Jesús a mercè de la
30 matèria i d'occir-lo d'acord amb certes preteses lleis materials.

Temple viu

Deixebles infidels

1 Els Fariseus deien conèixer i ensenyar la voluntat divina,
però no feren altra cosa que posar pals a les rodes al
3 reeiximent de la tasca de Jesús. Fins i tot molts del seus
deixebles se li van posar al mig del pas. Si el Mestre no
hagués tingut cap deixeble i no hagués ensenyat les veritats
6 invisibles de Déu, no hauria estat crucificat. La determinació
de retenir l'Esperit a les grapes de la matèria és l'inquisidor de
la Veritat i de l'Amor.

Ajut i entrebancs

9 Tot i respectar el bé que hi ha a l'Església o a fora, la nostra
consagració al Crist és més al nivell de la demostració que de
la declaració. Conscientment, no ens podem arrapar a
12 creences que se'ns han fet petites; i capir més bé el Principi
diví del Crist immortal, ens fa bons de guarir el malalt i de
triomfar sobre el pecat.

15 Ni l'origen, ni el caràcter, ni les obres de Jesús no foren
generalment enteses. El món material no valorà de manera
justa ni un sol element de la seva naturalesa. Ni tant sols la
18 seva dretura i la seva puresa aturaren els homes de dir: "És
un golut i amic dels impurs, i Belzebú és el seu amo."

Concepcions equívokes

Enrecorda't, màrtir Cristià, que en tens prou si ets trobat
21 digne de deslligar les sandàlies dels peus del teu Mestre!
Pensar que ser encalçat perquè fas costat a la justícia és cosa
del passat, i que el Cristianisme avui viu en pau amb el món
24 perquè és honorat per sectes i comunitats, és anar
desencertat pel què fa a la veritable naturalesa de la religió.
L'error es torna a repetir. Els reptes que trobaren els profetes,
27 els deixebles i els apòstols, "dels qui el món no n'era digne,"
són aquí, esperant, d'una manera o d'una altra, a tots els
pioners de la veritat.

El percaçament s'allarga

30 Hi ha massa coratge animal a la societat, i no hi ha prou

1 coratge moral. Els cristians han d'agafar les armes contra
l'error a casa seva i a fora. Se les han d'heure amb el pecat
3 que els afeixuga a ells i als altres, i no afluixar aquesta
contesa fins que hagin acabat la cursa. Si no perden la fe,
assoliran la corona de la joia.

Contesa Cristiana

6 L'experiència Cristiana ens ensenya a posar la fe en el bé i
a no creure en el mal. Ens fa treballar més abrandats a l'hora
de l'encalçament perquè és quan més cal la nostra tasca.
9 Gran és la recompensa de la immolació de si mateix, ni que
potser no la rebem mai en aquest món.

12 La tradició diu que Publius Lentulus va escriure a les
autoritats de Roma: "Els deixebles de Jesús creuen que és el
Fill de Déu." Els qui són instruïts a la Ciència Cristiana arriben
a la gloriosa percepció del fet que Déu és l'únic autor de
15 l'home. La Mare Verge concebé aquesta idea de Déu, i li posà
al seu ideal el nom de Jesús -o sigui, Josuè, o el Salvador.

Paternitat de Déu

18 La il.luminació del sentit espiritual de Maria, féu emmudir la
lleï material i el seu ordre generatiu, i féu néixer el seu fill per
la revelació de la Veritat, demostrant així que Déu és el Pare
dels homes. L'Esperit Sant, o Esperit diví, protegí la concepció
21 pura de la Mare Verge pel ple reconeixement que l'ésser és
Esperit. El Crist fóu des de sempre una idea al si de Déu, el
Principi diví de l'home Jesús, i la dona capí aquesta idea
24 espiritual, ni que al començament, ben just desenvolupada.

Concepció espiritual

27 L'home, entès com el fill de Déu, la idea de l'Esperit, és la
prova immortal que l'Esperit és harmoniós i que l'home és
etern. Jesús fóu el fruit de la comunió conscient de Maria amb

1 Déu. Jesús pogué, doncs, més bé que d'altres homes, donar
una idea més espiritual de la vida, i demostrar la Ciència de
3 l'Amor -el seu Pare o Principi diví.

Nat d'una dona, l'adveniment de Jesús a la carn, participà
en un cert grau de la condició terrenal de Maria, ni que fós
6 dotat sense mesura del Crist, l'Esperit diví. Això explica la
seva lluita a l'hort de Getsemaní i al Calvari, i això el féu bo
d'esdevenir el mitjancer o el *guia*, entre Déu i l'home. Si el seu
9 origen i el seu naixement haguessin estat totalment diferents
del dels mortals, Jesús no hauria pogut ser reconegut per la
ment mortal com "el camí."

12 Els rabins i els sacerdots ensenyaven la llei de Moisés,
que deia: "Ull per ull i dent per dent", i "Si algú vessa la sang
d'un home, per l'home la seva sang serà vessada". No fóu pas
15 així que Jesús, el nou executor de la voluntat de Déu,
presentà la llei divina de l'Amor, que beneeix fins i tot els qui la
maleeixen.

18 Com l'ideal individual de la Veritat, Jesús vingué a blasmar
l'error dels rabins i tot pecat, tota malaltia i la mort, -a
ensenyar el camí de la Veritat i de la Vida. Aquest ideal fóu
21 demostrat a tota la carrera terrenal de Jesús, aclarint la
diferència entre el plançó de l'Ànima i el del sentit material,
entre el plançó de la Veritat i el de l'error.

24 Si hem triomfat prou sobre els errors del sentit material per
a què l'Ànima pugui agafar el comandament, avorriré el
pecat i el blasmarem s'amagui sota la disfressa que s'amagui.
27 Només així podem beneir els nostres enemics, ni que ells
puguin interpretar les nostres paraules ben altrament. No
podem triar, ans hem de treballar per la nostre salvació de la
30 manera que Jesús ens ensenyà. Dolçament i amb poder, el

Jesús, el guia

El blasme ajuda

1 trobem predicant l'evangeli als pobres. L'urc i la por no són
dignes de portar l'estandard de la Veritat, i Déu no el posarà
3 mai a les seves mans.

Jesús no reconegué cap lligam de la carn. Digué: “No
anomeneu pare a ningú sobre la terra, puix només teniu un
6 Pare, que és al cel”. I un altre cop preguntà: “Qui és la meva
mare i qui són els meus germans?” reconeixent implícitament
9 enlloc que cridés cap home pel nom de *pare*. Reconegué
l'Esperit, Déu, com l'únic creador, i, doncs, com el Pare de
tothom.

12 Ensenyà als seus deixebles que emprar el poder guaridor
de la Veritat i de l'Amor és el primer dels deures cristians. No
donà cap valor a les cerimònies mortes. És el Crist viu, la
15 Veritat pràctica, que de Jesús en fa “la resurrecció i la vida”
per a tots els qui el segueixen de fet a la seva vida i als seus
actes. Obeint els seus preceptes preciosos, -seguint la seva
18 demostració en la mesura que l'entendem-, ens bevem la seva
copa, ens mengem el seu pa, som batejats per la seva
puresa; i a la fi reposarem, seurem amb ell, capint del tot el
21 Principi diví que triomfa sobre la mort. Puix, què diu Pau?
“Cada cop que mengeu aquest pa i beveu aquesta copa,
rememorareu la mort del Senyor, fins que Ell vingui.”

24 Fent esment del materialisme de l'època, Jesús digué:
“Arriba l'hora, i ja és aquí, que els veritables adoradors,
adoraran el Pare a l'Esperit i a la Veritat.” I altre cop, anticipant
27 l'encalçament que la Ciència de l'Esperit patiria, Jesús digué:
“Us faran fora de les sinagogues; sí, s'acosta l'hora que els
qui us faran morir es pensaran que serveixen Déu; i es

Els lligams de la carn, temporals

Primer, guarir

Perspectiva punyent

1 captindran així perquè no ens coneixen ni al Pare ni a mi.”

3 A la Roma antiga un soldat havia de jurar fidelitat al seu
general. El mot llatí d'aquesta promesa de fidelitat era
sacramentum, i el nostre mot *sagrament* se'n deriva. Entre els
6 jueus, un antic costum prescrivia a l'hoste d'un àpat festiu de
passar una copa de vi a cada convidat. Però l'Eucaristia no
commemora el jurament dels soldats romans, ni era el vi,
emprat als àpats i rituals jueus, la copa del nostre Senyor. La
9 copa prefigura la seva experiència amargant, -la copa que
pregà li fos estalviada, ni que es vinculés amb santa submissió
davant del decret diví.

12 “Mentre menjaven Jesús agafà el pa, el beneí, el partí i el
donà al seus deixebles, tot dient, preneu i mengeu-ne; aquest
és el meu cos. I agafà tot seguit la copa, donà gràcies, i els hi
15 allargà dient, Beveu-ne tots.”

El veritable sentit espiritual del sagrament es perd, si es
reduïx només a fer servir el pa i el vi. Els deixebles havien
18 menjat, i tanmateix Jesús pregà i els hi donà pa. Això hauria
estat una ximpleria literalment parlant, però capit
espiritualment, fôu natural i bonic. Jesús pregà, s'allunyà dels
21 sentits materials per a refermar el seu cor amb perspectives
més lluminoses, amb perspectives espirituals.

El sopar de Pasqua que Jesús féu amb els seus deixebles
24 a la muntanya del Nissan la nit abans de la seva crucifixió, fôu
un àpat de dol, un sopar trist fet quan el dia es clou, a l'hora
foscant d'una gloriosa carrera mentre les ombres del
27 capvespre s'escampaven ràpidament al seu voltant; i aquest

Sagrament sagrat

Revifament espiritual

Àpat trist de Jesús

1 sopar posà punt i final per sempre al ritualisme de Jesús, a les seves concessions a la matèria.

3 Els seus deixebles, marrits i silencis, veient a venir l'hora que el seu Mestre seria traït, participaren del manà de cel, que des de l'antigor havia nodrit al desert els encaçats seguidors de la Veritat. El seu pa realment baixava del cel. Era la gran veritat de l'ésser espiritual, guarint el malalt i fent fora l'error. El seu Mestre els hi havia explicat tot abans, i ara aquest pa els nodria i els aguantava drets. Havien portat aquest pa casa per casa, *partint-lo* (explicant-lo) pels altres, i ara els conhortava a ells.

12 Per aquesta veritat de l'ésser espiritual, el seu Mestre estava a punt de patir violència i d'engolir la seva copa de patiment fins a la darrera gota. Els havia de deixar. Sota l'ombra de la gran glòria d'una victòria eterna, donà gràcies, i els hi digué, "Beveu-ne tots."

18 Quan l'element humà dins seu lluità amb el diví, el nostre gran Mestre digué: "Que es faci la Teva voluntat, i no la meva!" -o sigui, que l'Esperit, no pas la carn sigui representat en mi. Aquesta és la nova comprensió de l'Amor espiritual. Ho dóna tot pel Crist, la Veritat. Beneeix els enemics, guareix els malalts, foragita l'error, ressucita els morts de les seves ofenses i dels seus pecats, i predica l'evangeli als pobres, als de cor humil.

24 Cristians, us en beveu la copa? Us heu fet partíceps de la sang de la Nova Aliança, de l'encaçament que va de bracet d'una nova i més noble comprensió de Déu? Si no, podeu dir aleshores que heu commemorat Jesús, fent-vos partíceps de la seva copa? Tots els qui es mengen el pa i es beuen el vi 27 rememorant Jesús, s'avenen realment a beure-se'n la copa, a 30

Proveïment celestial

La lluita santa

Preguntes incisives

1 agafar-ne la creu i a deixar-ho tot pel principi Crístic?
Aleshores per què atribuir aquesta inspiració a un ritual mort,
3 en lloc de demostrar, foragitant l'error i fent el cos "sant i
agradable a Déu," que la Veritat s'ha capít? Si el Crist, la
Veritat ens ha vingut a trobar a la demostració, no cal cap altra
6 commemoració, puix la demostració és l'Emmanuel, o *Déu
amb nosaltres*; i si un amic és amb nosaltres, per què cal fer-
ne memorials?

9 Si tots els qui mai han participat del sagrament haguessin
commemorat realment el patiment de Jesús i se n'haguessin
begut la copa, haurien transformat el món. Si tots els qui miren
12 de fer-ne la commemoració de mà de símbols materials
agafessin la creu, guarissin els malalts, foragitessin el mal, i
prediquessin el Crist, o la Veritat als pobres -el pensament
15 receptiu-, ens menarien fins al mil.leni.

Mercès a tot allò que els deixebles havien après per
experiència, esdevingueren més espirituals i capiren més bé
18 allò que Mestre els hi havia ensenyat. La resurrecció del
Mestre fóu també la seva. Els ajudà a enlairar-se i a enlairar-
ne d'altres del seu engorroniment espiritual i de la seva orba fe
21 en Déu fins a la percepció de possibilitats infinites. Els hi calia
aquest revifament, puix ben aviat el seu Mestre estimat
s'enlairaria altre cop vers el reialme espiritual de la realitat,
24 més enllà de la seva percepció. Recompensant la seva
fidelitat, el Mestre es faria fonedís pel sentit material, en
aquesta transformació, que s'ha anomenat des d'aleshores,
27 l'ascensió.

Quin contrast entre el darrer sopar del nostre Senyor i el
darrer esmorzar espiritual amb els seus deixebles, a l'hora
30 clara del matí, a la joiosa trobada a les ribes del Mar de

Glòria mil.lenària

Comunió amb el Crist

El darrer esmorzar

1 Galilea! El seu marriment havia esdevingut glòria, i el dol dels
seus deixebles, contricció, -els cors humiliats i l'urc censurat.
3 Convençuts de l'esterilitat de les seves obres a les tenebres i
desvetllats per la veu del Mestre, canviaren de mètodes,
6 s'allunyaren de les coses materials i llençaren les xarxes al
cantó bo. Discernint el Crist, la Veritat, altre cop, a les ribes del
temps, es pogueren enlairar una mica per sobre de la
sensualitat mortal, o el soterrament de la ment a la matèria,
9 fins el renovellament de la vida entesa com Esperit.

Aquesta trobada espiritual amb el Nostre Senyor a l'albada
d'una nova claror és l'àpat matinal que els Científics Cristians
12 commemoren. Es vincen davant del Crist, la Veritat, per a
amarar-se de la seva reaparició i fer comunió silent amb el
Principi diví, l'Amor. Celebren la victòria del seu Senyor sobre
15 la mort, el seu temps de prova a la carn després de la mort,
l'exemple que aquesta darerra representa pel temps de prova
humana, i l'ascensió espiritual i final de Jesús sobre la
18 matèria, o la carn, quan s'enlairà més enllà de la visió
material.

El nostre baptisme és una purificació de tot error. La nostra
21 església és bastida sobre el Principi diví, l'Amor. I només ens
hi podem unir en la mesura que som nats de l'Esperit, que
assolim la Vida que és la Veritat i la Veritat que és Vida, fent
24 els fruits de l'Amor, -foragitnat l'error i guarint els malalts. La
nostra Eucaristia és la comunió espiritual amb el Déu únic. El
nostre pa, "que baixa del cel," és la Veritat. La nostra copa, és
27 la creu. El nostre vi, la inspiració de l'Amor, el beuratge que el
nostre Mestre begué i que manà de beure als seus deixebles.

El disegni de l'Amor és reformar el pecador. Si aquí baix, el
30 puniment no se n'ha sortit de reformar el pecador, el cel de
l'home bo, al pecador se li faria un infern. Els qui no saben per

Eucaristia espiritual

1 propia experiència que són la puresa i l'afecte no poden trobar
mai la felicitat a la beneïda presència de la Veritat i de l'Amor
3 anant simplement a una altra esfera. La Ciència Divina revela
que ens cal haver patit prou, abans o després de la mort, per
a escanyar l'amor del pecat. Condonar el càstig que el pecat
6 exigeix, seria, per la Veritat, perdonar l'error. Escapolir-se del
càstig no s'avé amb el govern de Déu, puix la justícia és la
serventa de la misericòrdia.

El motiu final

9 Jesús patí pacient la ignomínia a fi de poder abocar dins de
vides eixorques els seus tresors guanyats a un preu tan alt.
Quina fóu la seva recompensa terrena? Tots l'abandonaren,
12 tret de Joan, el deixeble estimat, i unes quantes dones que
s'acotaren dolentes i silencioses sota l'ombra de la seva creu. El
preu terrenal de l'espiritualitat en una època materialista i la
15 gran distància moral que separa el cristianisme del
sensualisme, fa que la Ciència Cristiana no trobi el favor dels
qui estimen aquest món.

18 Una ment egoïsta i limitada pot ser injusta, però la Ment
divina il.limitada és la llei immortal tant de la justícia com de la
misericòrdia. És tan impossible que els pecadors rebin del tot
21 el seu càstig en aquesta banda de la tomba com n'és que
aquest món recompensi plenament els justos. No té ni cap ni
centener pensar que l'impíu pugui complaure's en les seves
24 ofenses fins al darrer moment i aleshores sigui, de cop,
perdonat i empés cap el cel, o que la mà de l'Amor s'acontenti
donant-nos només tasques feixugues, sacrificis, creus per
27 portar, proves a dojo, i se'n rigui de les nostres intencions en
paga del nostre maldar per a fer el bé.

Justa retribució

30 La història religiosa es repeteix al patiment del just per
l'injust. Pot Déu, doncs, passar per alt la llei de la justícia que

Patir per un altre

1 destrueix la creença anomenada pecat? No ensenya la
Ciència que el patiment, tant avui com ahir, va de bracet del
3 pecat? Els qui pequen han de patir, “Seràs mesurat amb la
mesura que facis servir.”

La història en va plena de narracions de patiment. “La sang
6 dels màrtirs és la llavor de l'Església.” Els mortals proven
endebades d'anorrear la Veritat pel ferro o pel foc, però l'error
només es doblega davant l'espasa de l'Esperit. Els màrtirs són
9 les baules humanes que lliguen els diferents estadis de la
història de la religió. Són les llumeneres de la terra, que
serveixen per a purificar i rarificar l'atmosfera del sentit
12 material i amarar la humanitat d'ideals més purs. Ser
conscient de fer el bé va de bracet de la seva pròpia
recompensa, però no és al bell mig del fum de la contesa que
15 els espectadors poden constatar i valorar-ne els mèrits.

Els màrtirs, inevitables

Quan, doncs, els qui es declaren deixebles de Jesús
aprendran a seguir-lo en *tots* els seus camins i a imitar les
18 seves obres poderoses? Els qui es conxorxaren per a què
aquest home bo fos martiritzat, de la seva sagrada carrera
n'haurien fet, contents, un programa doctrinal mutilat. Tant de
21 bo els Cristians d'avui es facin seu el sentit més pràctic
d'aquesta carrera! Es pot fer, -sí, és el deure i el privilegi de
tots, infants, homes i dones-, seguir en un grau o altre
24 l'exemple del Mestre, tot demostrant la Veritat i la Vida, la
salut i la santedat. Els Cristians se'n diuen deixebles, però el
segueixen de la manera que els hi manà? Escolteu aquestes
27 ordres imperatives: “Sigueu perfectes com el vostre Pare del
cel és perfecte!”, “Aneu arreu del món i proclameu l'evangeli a
totes les criatures,” “*Guariu els malalts!*”

Emular-lo del tot

30 Per què aquest manament cristià inspira tan poc el gènere

**Els ensenyaments de Jesús
menyspreats**

1 humà a maldar per a fer les obres Cristianes? Perquè s'ha
assegurat als homes que aquest manament s'adreçava
3 només a un selecte nombre de deixebles d'una època
determinada. Aquest ensenyament és encara més àvol que
l'antiga doctrina de la predestinació, -segons la qual només
6 uns quants elegits serien salvats, mentre la resta es
condemnarà-; i així serà entès quan l'engorroniment dels
mortals, engendrat per les doctrines humanes, sigui esbotzat
9 per les exigències de la Ciència divina.

Jesús digué: "Aquests senyals aniran de bracets dels qui
creguin; ... posaran..les mans sobre els malalts, i els malalts
12 es guariran." Qui se'l creu? S'adreçava als seus deixebles, i
tanmateix no digué "aquests senyals aniran de bracets *vostre*",
ans *dels qui* -"dels qui creguin" a tots els temps a venir. Aquí
15 la paraula *mans* és emprada metafòricament, com al verset,
"la mà dreta del Senyor és poderosa." Aquest mot expressa el
poder espiritual; altrament el guariment no s'hauria pogut fer
18 espiritualment. Un altre cop Jesús pregà, no només pels
dotze, ans per tots els que creurien, "mercès a la seva
paraula."

21 Jesús no tastà gaire els plaers dels sentits físics; els seus
patiments foren el fruit dels pecats dels altres, no pas dels
seus. El Crist etern, la seva identitat espiritual, no patí mai.

24 Jesús fressà el camí pels altres. Revelà el Crist, la idea
espiritual de l'Amor diví. Als qui estaven soterrats dins la
creença del pecat i del jo, i vivien només pel plaer o per la
27 gratificació dels sentits, els hi digué substancialment: Teniu
ulls, i no hi veieu; teniu orelles, i no hi sentiu; per por de capir i
convertir-vos, i que Jo us guarís. Ensenyà que els sentits
30 materials entelen la Veritat i el seu poder guaridor.

Plaers materials

1 El nostre Mestre entomà humilment l'escarni provocat per
la seva grandesa no reconeguda. Fins que no arribi el triomf
3 final del cristianisme, els seus deixebles patiran els mateixos
greuges que Ell patí. Guanyà honors eterns. Vencé el món, la
carn i tota mena d'error, provant-ne així el no res. Reeixí a
6 l'hora de demostrar la salvació perfecta que deslliura del
pecat, de la malaltia i de la mort. Ens cal "el Crist, i ens cal
crucificat." Hem de passar tant tribulacions i abnegacions com
9 alegries i victòries, fins que tot l'error sigui destruït.

Escarni de la Veritat

La creença inculcada que l'Ànima és al cos, fa que els
mortals contemplin la mort com una amiga, com una passera
12 per anar de la mortalitat a la immortalitat i a la benaurança. La
Bíblia diu que la mort és una enemiga, i Jesús va vèncer la
mort i la tomba en lloc de sotmetre-s'hi. Jesús fou "El Camí."
15 Per Ell, doncs, la mort no era el llindar que cal travessar per a
entrar a la glòria viva.

Creença suïcida

"Ara," cridà l'apòstol, "és l'hora; mireu ara és l'hora de la
18 salvació," - volent dir, no pas que ara els homes s'hagin de
posar a punt per la salvació, o la seguretat d'un món a venir,
ans que ara és l'hora de fer l'experiència de la salvació a
21 l'esperit i a la vida. Ara és l'hora de la desaparició de tots els
pretesos patiments i plaers materials, puix tots dos són irrealment,
perquè Científicament són impossibles. Per a esbotzar aquest
24 encanteri terrenal, els mortals han de capir la veritable idea i
el Principi diví de tot allò què realment existeix i governa
harmoniosament l'univers. Hom copsa aquesta idea de mica
27 en mica, i el temps que s'escola abans de capir-la del tot és
tant ple de dubtes i de desfetes com de triomfs.

La salvació, ara

Qui no farà més pecats mentres cregui que al pecat s'hi pot
30 trobar plaer? Quan els mortals admeten que el mal no forneix

1 cap plaer, s'hi giren d'esquena. Treu l'error del pensament, i
no es manifestarà. El pensador avançat i el cristià sincer,
3 copsant l'ampla volada i la finalitat del guariment Cristià i de la
seva Ciència, els recolzaran. Un altre dirà: "Per ara, ves-te'n;
quan sigui el moment adient ja et cridaré."

6 La Ciència divina ajusta les balances com les ajustà Jesús.
La Ciència només lleva la pena llevant primer el pecat que
provoca la pena. Així és com jo entenc el perdó diví, que
9 segons el meu discerniment, és el mètode de Déu per a
destruir el pecat. Si la dita és certa: "Mentre hi ha vida, hi ha
esperança," la dita contrària també n'és: Mentre hi ha pecat,
12 hi ha condemna. El patiment d'un altre no pot fer minvar la
nostra responsabilitat. El martiri de Savonarola féu els crims
dels seus implacables enemics menys criminals?

15 Fóu just que Jesús patís? No, però fóu inevitable, puix
altrament no ens hauria pogut demostrar la via i el poder de la
Veritat. Si una carrera tan noble i tan bona com la de Jesús no
18 pogué evitar el destí d'un criminal, apòstols menors de la
Veritat han de poder aguantar la brutalitat humana sense
gemegar, fent festa d'unir-se amb Jesús per l'arc triomfal de la
21 Veritat i de l'Amor.

El nostre Pare del cel, l'Amor diví, exigeix que tots els
homes segueixin l'exemple del nostre Mestre i dels seus
24 apòstols i no s'acontentin adorant-ne simplement la
personalitat. És trist que s'hagi arribat a donar *tan*
generalment a l'expressió *servei diví* el sentit de culte públic
27 en lloc d'accions diàries.

La naturalesa del Cristianisme és pacífica i benaurada,
tanmateix per a entrar al regne, cal llençar l'àncora de

Pecat i pena

Patiment inevitable

Servei i adoració

1 l'esperança més enllà del tel de la matèria, dins del Sant dels
Sants, el lloc sagrat on Jesús hi ha entrat abans nostre; i
3 aquest anar més enllà de la matèria s'ha d'assolir tant per les
alegries i els triomfs dels justos com per les seves dolences i
afliccions. Com el nostre Mestre, hem de passar del sentit
6 material al sentit espiritual de l'ésser.

Més enllà del tel

Aquells a qui Déu inspira van endavant serenament, ni que
deixin empremtes sangonoses, i al més enllà replegaran el
9 què ara sembren. L'hipòcrita afalagat pot fressar un camí de
roses aquí baix, però no pot contravenir per sempre la Regla
d'Or ni escapolar-se del càstig que es mereix.

Les punxes i les flors

12 Les proves de la Veritat, de la Vida i de l'Amor que Jesús
forní foragitant l'error i guarint el malalt, arrodoniren la seva
missió terrenal, tanmateix a l'Església Cristiana aquesta
15 demostració del guariment es perdé aviat, si fa no fa, tres-
cents anys després de la crucifixió. Cap escola antiga de
filosofia, de *matèria mèdica*, ni de teologia escolàstica, no ha
18 ensenyat ni ha demostrat mai el guariment diví de la Ciència
absoluta.

El guariment perdut ben aviat

Jesús veié a venir l'acolliment que rebria la Ciència
21 Cristiana abans de ser entesa, però aquesta premonició no
l'aturà. Acomplí la seva missió divina, i després s'assequé a la
dreta del Pare. Els seus apostols, malgrat ser encalçats d'un
24 poble a un altre, anaren arreu fent bones obres, i per això
foren bescantats i lapidats. Els ancians es befaren de la
veritat que Jesús ensenyava. Per què? Perquè els hi exigia
27 més del que s'avenien a practicar. En tenien prou de creure
en una Deïtat nacional; però aquesta creença, des del seu
temps fins al nostre, no ha fet mai ni un deixeble que pogués
30 foragitar els mals i guarir els malalts.

Assoliment immortal

1 La vida de Jesús demostrà, divinament i científica, que Déu
és Amor, mentre sacerdots i rabins afirmaven que Déu era un
3 potentat poderós, que estima i odia. A la teologia jueva no hi
trobem cap besllum de l'amor immutable de Déu.

La creença universal en la mort no ens ajuda gens ni mica.
6 No pot fer paleses ni la Vida ni la Veritat. Un dia o altre, hom
s'adonarà que la mort és un somni mortal, que arriba a les
fosques i es fon amb la claror.

9 Per l' "home de les dolences" ni el sou ni la popularitat li
foren cap perill. Ni que es meresqués el reconeixement del
món i fós recolzat més que cap altre home per l'aprovació de
12 Déu, després de la seva breu entrada triomfal a Jerusalem,
tothom li girà l'esquena, tret d'uns quants amics, que el
seguien dolençosos fins al peu de la creu.

15 La resurrecció del gran demostrador del poder de Déu fóu
la prova del seu triomf final sobre el cos i la matèria, i forní la
plena evidència de la Ciència divina, -una evidència tan
18 cabdal pels mortals. La creença que l'home té una existència i
una ment separades de Déu és un error que va a la baixa.

Jesús encarà aquest error amb la Ciència divina i en demostrà
21 el no res. Mercès a la glòria meravellosa de què Déu dotà el
seu ungit, la temptació, el pecat, la malaltia i la mort no
esgarriaren Jesús. Els homes podien ben creure que havien

24 matat el cos! Ben aviat els hi ensenyaria que no havia canviat.
Això demostra que a la Ciència Cristiana l'home veritable és
governat per Déu, -pel bé, no pas pel mal- i que doncs, no és

27 un mortal, ans un immortal. Jesús havia ensenyat als seus
deixebles la Ciència d'aquesta demostració. Era aquí baix per
a fer-los bons de verificar aquestes paraules encara

30 incompreses: "El qui creu en mi, farà les obres que jo faig."
Calia que capissin més a fons el seu principi de Vida,
foragitant l'error, guarint els malats i ressucitant els morts,

Creença en la mort

Deserció cruel

Mort vençuda

1 tal com van ben capir deprés de la desaparició del seu cos.

3 La grandesa de l'obra de Jesús, la seva desaparició
material davant dels seus ulls, i la seva reaparició, tot plegat,
féu bons els deixebles d'entendre el que Jesús havia dit. Fins
aleshores només havien cregut; ara hi capien. L'adveniment
6 d'aquesta comprensió és el què vol dir la infusió de l'Esperit
Sant, -aquest influx de la Ciència divina que il·luminà tant
gloriosament el dia de la Pentacosta i que ara repeteix la seva
9 antiga història.

La Pentecosta, repetida

12 La darrera prova de Jesús fou la més prominent, la més
convincent, la més profitosa pels seus estudiants. La malícia
dels seus brutals persecutors, la traïció i el suïcidi del qui el va
vendre, foren anul·lats per l'Amor diví, per a gloriïcar l'home i
la veritable idea de Déu, que els encaçadors de Jesús havien
15 escarnit i mirat d'occur. La demostració final de la Veritat que
Jesús ensenyà, i que l'abocà a la crucifixió, encetà una nova
era. Els qui l'occiren per aturar la seva influència, l'allargaren i
18 la perpetuaren.

Prova convincent

21 Jesús s'enlairà més a l'hora de la demostració mercès a la
copa d'amargantor que engolí. La llei humana l'havia
condemnat, però ell demostrà la Ciència divina. Fora de
l'abast de la barbàrie dels seus enemics, actuà sota l'empara
de la llei espiritual, menyspreant la matèria i la mortalitat, i
24 aquesta llei espiritual el servà. El diví ha de sobremuntar
l'humà en tots els aspectes. La Ciència que Jesús ensenyà i
visquè ha de triomfar sobre totes les creences materials de la
27 vida, de la substància i de la intel·ligència i sobre tota la munió
d'errors que broten d'aquestes creences.

Victòria divina

L'Amor ha de triomfar sobre l'odi. La Veritat i la Vida han de

1 segellar la victòria sobre l'error i la mort, abans la corona no
agafi el lloc de les punxes, se'n segueixi aquesta benedicció,
3 "Molt bé, servent bo i fidel," i la supremacia de l'Esperit sigui
demostrada.

6 Els precintes solitaris de la tomba li oferiren a Jesús un
recer lluny dels enemics, un lloc on resoldre el gran problema
de l'ésser. Els seus tres dies de tasca al sepulcre estamparen
el segell de l'eternitat sobre el temps. Demostrà que la vida és
9 immortal i que l'Amor és l'amo de l'odi. Recolzant-se sobre la
base de la Ciència Cristiana, del poder de la Ment sobre la
matèria, Jesús encarà i anorreà totes les pretensions de la
12 medicina, de la cirurgia i de la higiene.

No prengué cap medicament per a fer minvar la inflamació.
No depengué ni del menjar ni de l'aire pur per a revifar les
15 forces perdudes. No li calgueren les habilitats d'un cirurgia per
a guarir els palmells esqueixats, cloure el costat esbadat i els
peus nafrats, i poder així emprar altre cop les mans per a
18 treure's les benes i el sudari, i poder fer servir els peus com
abans.

Era sobrenatural que el Déu de la naturalesa fes costat a
21 Jesús a l'hora de demostrar el poder diví què l'home
veritablement reflecteix? Fóu un mètode de cirurgia més enllà
de l'art natural, però no fóu un acte sobrenatural. Ben
24 altrament, fóu un acte divinament natural, pel qual la divinitat
féu entendre a la humanitat el guariment Crístic i revelà un
mètode infinitament per sobre de tots els que els homes han
27 inventat.

Els seus deixebles es pensaren que Jesús era mort mentre
era amagat al sepulcre, però, de fet, era viu, demostrant dins
30 dels estrets límits de la tomba que el poder de l'Esperit
s'emporta la victòria sobre el sentit material i mortal. Hi havia
sòlids murs de roca que li feien nosa, i calia fer rodolar una

Jesús a la tomba

Naturalisme deífic

Entrebancs sobremuntats

1 gran pedra de davant l'entrada de la cova; però Jesús
esmicolà tots els entrebancs materials, sobremuntà totes les
3 lleis de la matèria, i eixí del seu llòbrec lloc de repós, coronat
de la glòria d'un succés sublim, d'una victòria eterna.

6 El nostre Mestre demostrà la Ciència divina del tot i de
manera definitiva a la seva victòria sobre la mort i la tomba.
L'obra de Jesús serví per a il.luminar els homes i salvar el
món sencer del pecat, de la malaltia i de la mort. Pau va
9 escriure: "Puix si, mentre erem enemics, fórem reconciliats
amb Déu per la mort (aparent) del Seu Fill, molt més, un cop
reconciliats, serem salvats per la seva vida." Tres dies
12 després del soterrament del seu cos parlà amb els seus
deixebles. Els qui l'encalçaren no se n'havien sortit d'amagar
la Veritat i l'Amor dins d'un sepulcre.

15 Glòria a Déu i pau als cors que malden! El Crist ha enretirat
la pedra de davant la porta de l'esperança i de la fe humanes i
les ha enlairat, per la revelació i la demostració de la vida en
18 Déu, fins a la possibilitat d'unió amb la idea espiritual de
l'home i del seu Principi diví, l'Amor.

21 Els primers que vegeren Jesús després de la resurrecció i
contemplaren la prova final de tot el que havia ensenyat,
malentengueren aquest esdeveniment. Fins i tot els seus
deixebles, d'entrada, l'anomenaren esperit, fantasma, o
24 espectre, puix es pensaven que el seu cos era mort. La
ràplica de Jesús fóu: "Un esperit no té carn ni ossos com
veieu que tinc." La reaparició de Jesús no fóu el retorn d'un
27 esperit. Presentà el mateix cos que tenia abans de la
crucifixió, i glorificà així la supremacia de la Ment sobre la
matèria.

30 Els deixebles de Jesús, no prou avançats per a capir del tot

Victòria sobre la tomba

La pedra enretirada

Després de la resurrecció

1 el triomf del seu Mestre, no feren gaires obres meravelloses
fins que no el vegeren després de la crucifixió i entengueren
3 que no s'havia mort. Això els convencé de la veritat de tot el
què havia ensenyat.

6 Caminant vers Emaús, els amics de Jesús el reconegueren
per les paraules que els hi abrusaren el cor, i per l'acte de
partir el pa. L'Esperit diví que identificà Jesús d'aquesta
manera centúries enrera, ha parlat per la Paraula inspirada i hi
9 parlarà a tots els temps i a tot arreu. Es revela al cor receptiu,
i hom el torna a veure foragitant el mal i guarint el malalt.

12 El Mestre digué planerament que el cos físic no era Esperit,
i després de la seva resurrecció demostrà als sentits físics
que el seu cos no fóu transformat abans de la seva ascensió
-dit d'una d'una altra manera-, abans d'un enlairament més
15 gran de la seva comprensió de l'Esperit, Déu. Per a
convence'n Tomàs, Jesús li féu posar la mà a les marques
dels claus i a la nafra de la llança.

18 A la condició física inalterada de Jesús després del què
semblà la mort, se'n seguí la seva exaltació per sobre de tota
condició material, i aquesta exaltació explicà la seva ascensió,
21 i revelà incontestablement un estat de prova i de progressió
més enllà de la tomba. Jesús fóu "el camí," o sigui, assenyalà
la via a tots els homes. A l'hora de la seva demostració final,
24 anomenada l'ascensió, que clogué la seva història terrenal,
s'enlairà més enllà de la percepció física dels seus deixebles, i
els sentits materials el perderen de vista.

27 Els seus deixebles reberen aleshores l'Esperit Sant. Això
vol dir, que mercès a tot el què havien vist i patit, foren
desvetllats a una comprensió més ampla de la Ciència divina,

Interpretació espiritual

Corporalitat i Esperit

Ascensió espiritual

1 a la interpretació i al discerniment espiritual dels
ensenyaments i les demostracions de Jesús, que els hi
3 forniren una feble concepció de la Vida que és Déu. No
apamaren mai més l'home amb els sentits materials. Quan
hagueren copsat la veritable idea de qui era el seu Mestre
6 glorificat, esdevingueren més bons guaridors; no es
recolzaren més sobre la matèria, ans sobre el Principi diví de
les seves obres. La il.luminació fôu sobtada. Fôu de vegades
9 un poder tan irresistible com el del Dia de la Pentecosta.

Poder Pentecostal

Judes conspirà contra Jesús. El desagraïment i l'odi del
món envers Jesús, l'home just, foren la causa de la seva
12 traïció. El preu del tracte fôu trenta monedes de plata i la rialla
per sota el nas dels Fariseus. Trià el seu moment, quan la
gent dubtava dels ensenyaments de Jesús.

Conspiració del traïdor

15 S'apropava l'hora que havia de revelar la infinita distància
entre Judes i el seu Mestre. Judes Iscariot ho sabia. Sabia
que la gran bonesa del Mestre creava un balç abismal entre
18 Jesús i el qui l'havia de traïr, i aquesta distància espiritual
abrandà l'enveja de Judes. La fam d'or empedreí el seu
desagraïment, i apaivagà breument el seu penediment. Sabia
21 que el món generalment s'estima més la mentida que la
Veritat; i conxorxà, doncs, la traïció de Jesús per a fer-se
estimar més pels homes. La seva fosca conxorxa s'esfondrà i
24 amb ell, el traïdor.

La deserció dels deixebles, que deixaren sol el Mestre a la
seva darrera lluita terrenal, fôu punida; tots patiren una mort
27 violenta tret de St.Joan. De la seva mort no en tenim cap
testimoni.

A la nit d'angoixa i de glòria a l'hort de les oliveres, Jesús
30 s'adonà ben clar de l'error absolut de creure que hi pugui

1 haver cap intel·ligència material. Les fiblades de la negligència
i les ganivetades de la ignorància fanàtica el punyiren fort. Els
3 seus deixebles dormien. Els hi digué: “No podeu vetllar amb
mi ni una hora?” No podien vetllar amb el qui esperant i lluitant
en agonia silent, feia de sentinella, sense planye's, sobre tot
6 un món? Aquest desig de tendresa humana no trobà resposta,
i Jesús, doncs, es girà per sempre més de la terra vers el cel,
dels sentits vers l'Ànima.

9 Fent memòria de la suor de l'agonia que caigué com una
santa benedicció sobre l'herba de Getsamani, quan el més
humil o el més poderós dels deixebles, engoleixi la mateixa
12 copa, gosarà obrir la boca, i pensarà, o desitjarà escapolir-se
de les tribulacions exaltants que la revenja del pecat imposa al
seu destructor? L'Amor i la Veritat no atorguen gaires llores
15 fins que no s'ha consumat l'obra vital.

Judes tenia les armes del món. Jesús no en tenia cap, i no
trià els mitjans defensius del món. “No badà la boca.” El gran
18 demostrador de la Veritat i de l'Amor restà silent davant de
l'enveja i de l'odi. Pere hauria volgut atacar els enemics del
seu Mestre, però Jesús li ho prohibí, blasmant així el
21 ressentiment o coratge animal. Li digué: “Embeina l'espasa.”

Esblaïmat davant de la seva històrica pregunta, “Què és la
Veritat,” Pilat acabà aquiescint a les exigències dels enemics
24 de Jesús. Ponç Pilat ignorava quines serien les
conseqüències de la seva terrible decisió contra els drets
humans i l'Amor diví, sense saber que acuitava la demostració
27 final del què és la Vida i del què el veritable coneixement de
Déu pot fer per l'home.

Getsemaní, glorificat

Armes defensives

La pregunta de Pilat

1 Les dones al peu de la creu haurien pogut contestar la
pregunta de Ponç Pilat. Elles sabien què havia inspirat la seva
3 devoció, enlairat la seva fe, desclós els ulls de la seva
intel·ligència, guarit els malalts, foragitat el mal, i empès els
deixebles a dir al seu Mestre: “Fins i tot els dimonis se'ns
6 sotmeten en nom teu.”

On eren els setanta que Jesús havia enviat a guarir? Foren
tots conspiradors tret d'onze? Havien perdut la memòria, del
9 gran intèrpret de Déu? Havien perdut de vista tan aviat les
seves obres poderoses, el seu maldar, les seves privacions,
sacrificis, la seva paciència divina, el seu coratge sublim i el
12 seu afecte sense resposta? Oh, per què no sadollaren el seu
darrer deler humà amb un senyal de fidelitat?

L'humil demostrador del bé, el més gran instructor i amic
15 dels homes, anà a trobar el seu destí terrenal sol amb Déu. No
hi hagué cap esguard humà que el planyés, cap braç que el
salvés! Abandonat de tots els qui havia beneït, Jesús, aquest
18 fidel sentinella de Déu al lloc de poder més alt, encarregat de
la missió celestial més gran, estava a punt de ser transformat
pel renovellament de l'Esperit Infinit. Havia de demostrar que
21 el Crist no està lligat a les condicions materials, ans és més
enllà de l'abast de l'odi humà, i és bo, mercès a la Veritat, a la
Vida i a l'Amor, de triomfar sobre el pecat, la malaltia, la mort i
24 la tomba.

Els sacerdots i els rabins, davant dels quals havia caminat
humilment, i aquells a qui havia fornit les proves més grans
27 del poder diví, l'escarniren a la creu, dient amb menyspreu,
“Ell que n'ha salvat d'altres, no es pot salvar a si mateix.”
Aquests escarnidors que “violaren el dret d'un home davant
30 del Tot Poderós,” es pensaven que Jesús era “punit, colpit

Desagraïment dels deixebles

Sentinella del cel

Insolència cruel

1 per Déu.” “Com un anyell que porten a l'escorxador, i com una
ovella que resta muda davant dels seus esquiladors, no va
3 descloure els llavis.” “Qui en proclamarà l'origen?” Qui
decidirà què són la veritat i l'amor?

El darrer suprem moment d'escarni, de defecció, de tortura,
6 afegit al sentit aclaparador de la magnitud de la seva tasca,
arrencà dels llavis de Jesús aquest crit d'angoixa, “Déu meu,
Déu meu, perquè m'has abandonat?” Si aquest crit
9 desesperat s'hagués fet a un pare humà, hauria fet dubtar de
la justícia i de l'amor d'un pare que podia refusar un clar
senyal de la seva presència per a fer costat i beneir un fill tan
12 fidel. El crit de Jesús s'adreçà tant al seu Principi diví, el Déu
que és Amor, com a si mateix, la pura idea de l'Amor. L'havien
abandonat la Vida, la Veritat i l'Amor al moment de la seva
15 demostració més gran? Fóu una pregunta colpidora. No! Hi
havien de sojornar, elles en ell i ell en elles, altrament aquella
hora hauria quedat despullada de les poderoses benaurances
18 que ha abocat sobre la raça humana.

Si el ple reconeixement que Jesús tenia de la Vida eterna
hagués trontollat ni que fos un moment davant l'evidència dels
21 sentits corporals, què haurien dit els seus acusadors?
Justament el què digueren, -que els ensenyaments de
Jesús eren falsos i que tota l'evidència de la seva exactitud
24 quedava destruïda per la seva mort. Però les seves
declaracions no podien fer que fos així.

El feix d'aquesta hora fóu més terrible que no es pot
27 imaginar cap concepció humana. La malfiança de les ments
mortals, que no es creien el propòsit de la seva missió, fóu un
milió de cops més punyent que les punxes que li foradaren la
carn. La creu real que Jesús portà en pujar la costa del dol,
30 era l'odi del món envers la Veritat i l'Amor. Ni la llança ni la
creu material amollaren dels seus llavis fidels el crit planyívol,

Crit de desesperació

La Ciència divina, malentesa

La picota real

1 “Eloi, Eloi, lama sabachtani?” Era la possible pèrdua d'una
cosa molt més valuosa que la vida humana allò que
3 l'angoixava, -el possible malentès de l'acte més sublim de la
seva carrera. Fóu aquesta basarda la que afegí la gota de fel
a la seva copa.

6 Jesús s'hauria pogut escapolar dels seus enemics. Tenia el
poder de renunciar a un sentit humà de la vida i revestir-se de
la seva identitat espiritual a la semblança de la divinitat, però
9 permeté als homes de destruir el seu cos mortal per a poder
fornir la demostració de la vida immortal. Res no podia occir
aquesta Vida de l'home. Jesús podia lliurar la seva vida
12 temporal a les mans dels seus enemics, però en pic la seva
missió terrenal fóu acomplerta, la seva vida espiritual,
indestructible i eterna, emergí intacta, per sempre. Sabia que
15 la matèria no tenia vida i que la vida real és Déu; i doncs, de la
mateixa manera que Déu no podia ser anorreat, Jesús, no
podia ser separat de la seva Vida espiritual.

18 El seu exemple perfecte ens fóu donat per a la nostra
salvació, però només si fem les obres que ell féu i que
ensenyà a fer als altres. La seva intenció quan guaria no era
21 només rescabalar la salut, ans demostrar-ne el Principi Diví.
Fóu inspirat per Déu, la Veritat i l'Amor, en tot el que digué i
féu. Els mòbils dels qui l'encaçaven eren l'urc, l'enveja, la
24 crueltat i la venjança, que patí el Jesús físic, però que eren
adreçats contra el Principi diví, l'Amor, que blasmava la seva
sensualitat.

27 Jesús no era egoista. La seva espiritualitat l'allunyà de la
sensualitat, i això féu que els materialistes egoistes l'odiessin;
tanmateix fóu aquesta espiritualitat la que el féu bo de guarir
30 els malalts, de foragitar el mal, i de ressucitar els morts.

**El poder de la Vida,
indestructible**

Exemple per la nostra salvació

1 Des de ben jovenet anà enfeinat amb “els afers del (seu)
Pare.” La seva tasca era ben diferent de la dels seus enemics.
3 El seu mestre era l'Esperit, el d'ells, la matèria. Jesús servia
Déu, ells, mammon. Els afectes de Jesús eren purs; els d'ells,
carnals. Els sentits de Jesús s'abeuraven de l'evidència
6 espiritual de la salut, de la santedat i de la vida; els d'ells
testificaven altrament, i s'amaraven de l'evidència material del
pecat, de la malaltia i de la mort.

La tasca del Mestre

9 Les seves imperfeccions i les seves impureses sentien el
retret etern de la puresa i de la perfecció de Jesús. D'aquí en
ve l'odi del món pel just i perfecte Jesús, i la predicció del
12 profeta de la recepció que l'error li faria. “Menyspreat i rebutjat
pels homes,” foren els colpidors mots d'Isaïes per a definir
l'adveniment del Príncep de la Pau. Herodes i Pilat deixaren
15 de banda velles baralles i s'avingueren a actuar plegats per a
humiliar i condemnar a mort l'home més bo que mai ha
trepitjat la terra. Avui, com sempre, l'error i el mal es fan costat
18 per anar en contra dels intèrprets de la veritat.

Retret de la puresa

“L'home de les dolences” capí més que ningú el no res de
la vida i de la intel·ligència material, i la poderosa realitat de
21 Déu, el bé, que ho abraça tot dins Seu. Aquest són els dos
punts cardinals del guariment Mental, o Ciència Cristiana, que
li donaren d'arma, l'Amor. El representant més alt de Déu a la
24 terra, parlant de la facultat que l'home té de reflectir el poder
diví, digué profèticament als seus deixebles, no només
d'aquell moment, ans de tots els temps: “El qui creu en mi,
27 farà les obres que jo faig;” i “Aquests senyals aniran de bracet
dels qui creuen.”

Predicció del Salvador

Les acusacions dels Fariseus eren tant contradictòries com
30 la seva religió. El sectari, el degenerat, l'hipòcrita,
anomenaren Jesús un golut i un begut. Digueren: “Foragita els
dimonis en nom de Belzebú,” i és “l'amic de publicans i

Acusacions difamatòries

1 pecadors.” La darrera acusació era certa, però no pas com
ells l'entenien. Jesús no era un asceta. No feia dejuni com els
3 deixebles del Bapista, i tanmateix no hi ha hagut mai un
home tan allunyat de desitjos i passions com el Natzaré.
Blasmava els pecadors directament i amb fermesa, perquè
6 era amic seu; i per això s'hagué de beure la copa de fel.

La reputació de Jesús era ben bé l'oposat del seu caràcter.
Per què? Perquè el Principi diví i la pràctica de Jesús foren
9 mal entesos. Ell feia la seva tasca a la Ciència divina. Pel
món, les seves paraules i les seves obres eren desconegudes
perquè se situaven per sobre del sentit religiós del món, i hi
12 topaven. Els mortals creien en un Déu que era humanament
poderós, més que no pas l'infinit Amor diví.

El món no pogué interpretar de manera adient el neguit
15 que Jesús inspirà i les benediccions espirituals que d'aquest
neguit en podien brollar. La Ciència assenyala la causa del
trabals que sovint produeix la Veritat, -específicament que
18 aquest trabals neix de la gran distància que hi ha entre
l'individu i la Veritat. Havent sentit aquest advertiment,
hauríem de plorar, com féu Pere, i no pas negar la veritat o
21 befar-se del sacrifici de tota una vida que ha fet la bonesa per
a destruir el pecat.

Jesús traginà els nostres pecats al seu cos. Sabia quins
24 eren els errors mortals que afaïçonen el cos material, i els
podia destruir; però quan Jesús sentí les nostres febleses,
encara no havia vençut totes les creences de la carn ni el seu
27 sentit de vida material, ni s'havia enlairat fins a la seva darrera
demostració del poder espiritual.

Si hagués tingut les mateixes creences pecaminoses que

Reputació i caràcter

Descontent inspirador

Traginar els nostres pecats

1 els altres, no hi hauria estat tant sensible. Per la grandesa de
la seva vida humana, demostrà la Vida divina. Mercès a
3 l'amplada dels seus afectes purs, definí l'Amor. Amb l'afluència
de la Veritat, vencé l'error. El món no reconegué la seva
justícia, perquè no la veié; però la terra rebé l'harmonia que el
6 seu exemple glorificat hi introduí.

Qui està a punt de seguir els seus ensenyaments i el seu
exemple? Tard o d'hora tothom s'haurà de plantar sobre el
9 Crist la veritable idea de Déu. Poder abocar a desdir dins dels
receptacles humans buits o plens de pecat els tresors
guanyats a un preu tan alt, fôu la inspiració del gran sacrifici
12 humà de Jesús. De testimoni de la seva divina missió,
presentà la prova que la Vida, la Veritat i l'Amor guareixen el
malalt i el pecador, i triomfen sobre la mort per la Ment, no per
15 la matèria. No hauria pogut oferir una prova més gran de
l'Amor diví. Els qui l'escoltaven no capiren ni les seves
paraules ni les seves obres. No volien ni acceptar la seva
18 humil interpretació de la vida ni seguir-ne l'exemple.

S'empassà la seva copa terrenal d'amargantor fins a la
darrera gota. Només li foren fidels uns quants amics sense
21 pretensions, la religió dels quals era quelcom més que un
nom. Era tan vital, que els féu bons d'entendre el Natzaré i
participar de la glòria de la vida eterna. Jesús digué que els
24 qui el seguissin haurien d'engolir la seva copa, i la història
n'ha confirmat la predicció.

Si aquest home que era com Déu, i glorificat, fos avui
27 físicament a la terra, alguns dels qui ara diuen que se
l'estimen, no el refusarien? No li refusarien fins i tot els drets
humans, si tingués un concepte de l'ésser i de la religió que

Inspiració del sacrifici

Companyonia espiritual

Injustícia vers el Salvador

1 no fos la seva? L'era que fa via, per culpa d'un sentit
esmussat del Déu invisible, sotmet avui a parers i a costums
3 poc cristians la idea Cristiana del guariment que Jesús
ensenyà; però això no afecta els fets invencibles.

Potser les primeries de l'era Cristiana no foren més injustes
6 envers Jesús del que en foren les centúries posteriors envers
el Crist guaridor i la idea espiritual de l'ésser. Ara que
l'evangeli del guariment és altra volta predicat fora de les vies
9 oficials, les trones, de vegades, no el tornen a menysprear?
Però aquesta tasca guaridora, que presenta el Salvador amb
una llum més clara que no podrien fer les simples paraules, no
12 pot ser bandejada del Cristianisme, ni que sigui un altre cop
expulsada de la sinagoga.

La idea immortal de la Veritat travessa d'una embranzida
15 tots els segles, aplegant sota les seves ales els malalts i els
pecadors. La meva esgotada esperança mira de discernir el
dia joiós que l'home reconeixerà la Ciència del Crist i estimarà
18 el seu germà com a si mateix, -que discernirà l'omnipotència
divina i el poder guaridor de l'Amor diví en tot allò que ha fet i
fa per la humanitat. Les promeses seran sadollades. El temps
21 de la reparició del guariment diví és a totes les èpoques; i el
qui posa el seu tot terrenal a l'altar de la Ciència divina,
engoleix ara la copa del Crist, i és dotat de l'esperit i del poder
24 del guariment Cristià.

Segons les paraules de St. Joan: "Us donarà un altre
Consolador, que pugui restar *per sempre més* amb vosaltres."
27 Entenc que aquest Consolador és la Ciència Divina.